

ובכורים מן הפירות] תקריבו אותם לה', ואל המזבח לא יעלו לריח ניחוח" —

הרי שהם באים דוקא מראשית התבואה החדשה!?

ומשנינן: **למצוה** צריך שיבואו מן החדש ומשום שנאמר בהם "ראשית", אבל אם הביא מן הישן, כשר, וכפי שנדרש לעיל.

ואכתי מקשינן: האיך אתה אומר בשתי הלחם שהם באים מן הישן? **הכתיב** עוד בשתי הלחם [ויקרא כג טז]: "עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמשים יום והקרבתם מנחה חדשה לה'", [ובבמדבר כח כו: "וביום הבכורים בהקריבכם מנחה חדשה לה' בשבעותיכם"]:

ומאחר ששנה הכתוב דין זה ["קרבן ראשית" ו"מנחה חדשה"] ללמד שהיא באה מן החדש, הרי קיימא לן דשנה עליו הכתוב לעכב, והאיך אתה אומר שתי הלחם הבאים מן הישן — כשרים!?! (12)

ומשנינן: **האי** — "חדשה" — מיבעי ליה ללמד **לכדתניא**:

רבי נתן ורבי יעקב אמרו: שתי הלחם הבאות מן הישן כשרות, (13) ומה אני מקיים "חדשה"? שתהא היא חדשה לכל המנחות הבאות מן החדש. כלומר, שיביאו שתי

ואכתי מקשינן: **והא האי קרא ד"תביאו" מיבעי ליה [נצרך הוא] כדי ללמד:**

שכל שאתה מביא חמץ ממקום אחר, כלומר, כל חמץ אחר שאתה מביא לקרבן והיינו לחמי תודה שעשרה מהם היו חמץ, הוא כזה כמו שתי הלחם; כשם שכל לחם משתי הלחם — שהם באים חמץ, שנאמר "חמץ תאפינה" — הוא מעשרון אחד [דכתיב "שתיים שני עשרונים"], כך כל לחם חמץ מעשרת הלחמים שאתה מביא לתודה יהא מעשרון, וכמבואר לעיל עז ב.

ומשנינן: **אם כן, שלא בא הכתוב אלא ללמד דין אחד, ליכתוב קרא "תביאו" בלא וי"ו, מאי "תביאו", אלא ודאי שמע מינה מפסוק זה תרתי הלכות: אף מן העלייה כשרים שתי הלחם, ולחמי חמץ שבתודה בא כל אחד מהם מעשרון.**

ומקשינן בין על עומר ובין על שתי הלחם שאתה אומר שאם הביא מן הישן, כשר:

והכתיב בין בזה ובין בזה "ראשית", שהרי: נאמר בעומר [ויקרא כג י']: "והבאתם את עומר ראשית קצירכם אל הכהן".

ונאמר בשתי הלחם [ויקרא כג יא]: "כני כל שאור וכל דבש לא תקריבו ממנו אשה לה'". קרבן ראשית [שתי הלחם הבאין מן השאור,

13. כתב ב"קרבן אורה": מפשטות הסוגיא מתבאר, ששלש שיטות של תנאים יש בדין עומר ושתי הלחם מן הישן: לתנא דמתניתין, שניהם פסולין מן הישן; ולתנא דברייתא שניהם כשרים, ולא בעי חדש אלא למצוה; ורבי נתן ורבי יעקב סוברים, דבשתי הלחם מן הישן כשר,

הגמרא מי שסובר: עומר בא מחוץ לארץ, ומשמע אפילו לכתחילה, ואם כן אינו דורש "ממושבותיכם למעט חוצה לארץ", ושמא דעת תנא זה כהאי תנא, וראה הערה על הברייתא לקמן פד א.

12. נתבאר על פי התוספות.